
ТЕМА IV

СЛОБОДНА ТЕМА
3. БЕОПС-А

БЕОГРАДСКО БЕСЕДНИШТВО
СРЕДЊОШКОЛАЦА

МАТЕМАТИЧКА ГИМНАЗИЈА
БЕОГРАД

14. 11. 2014.

Алфред Ајзенштат, *Амерички балет* (1938)

ΟΓΛΕΔΑΛΟ

САМО ОТВОРЕНО СРЦЕ ПРИМА ЉУБАВ

Трећа наџрада 3. БЕОПС-а

Можда ће се неко од Вас запитати, зашто сам се одлучио да говорим о љубави која је жива, Божија. Зар нема, помислићете, интересантнијих, мудријих, забавнијих, допадљивијих и важнијих тема данас и овдје, о којима би се могло говорити? Није ли данашњица исувише мрачна, и без перспективе да би се говорило љубави, која преображава појединца и свијет? Није! Није, јер љубав подједнако мучи мислиоце и вјетропирасте занесењаке, младе и старе, мушкарце и жене, оптимисте и песимисте. Без обзира на вјерске, националне, културне и друге разлике, сви траже љубав, сањају је и прижељкују.

Шта је љубав? Толико је различитих дефиниција да не знамо која је права. Можда је не треба дефинисати када знамо да се због љубави живи, смије, радује, плаче, тугује, ратује, чак и убија...

Љубав је највећа инспирација и најчешћа тема у књижевности, ликовној умјетности, музици, позоришту, филму и свакодневном животу. Међутим, неки би рекли да је о љубави боље не говорити, јер ње међу људима и нема. Зар не видите да је протјерана из друштва као и многе друге врлине и замијењена бројним сурогатима у овом отуђеном свијету? Након вишедеценијског друштвеног и моралног распада готово да и не знамо шта је љубав. Међутим, сви је, ипак, траже. Гладни смо је, и жедни, и жељни. А како живјети без љубави? Чиме замијенити страшну празнину која настаје кад љубав није у нашим срцима?

„Ако језике човјечије и анђеоске говорим, а љубави немам, онда сам као звоно које јечи или кимвал који звечи. И ако имам дар проштва и знам све тајне и све знање, и ако имам сву вјеру да и горе премјештам, а љубави немам - ништа сам.” (1. Кор 13, 1–2) Овако о љубави говори свети апостол Павле, који је неуморно проносио најрадоснију вијест широм васељене. Та вијест проноси се и данас, на ништа мање поетичнији начин.

Љубав је, по хришћанском схватању, свепрожимајућа унутарња сила у човјеку. Она дуго трпи, милосрдна је, свему се нада. Радује се истини. Већа је од вјере и наде, и никада не престаје. Различити су

ОГЛЕДАЛО

њени облици; од оне према себи, према жени, дјетету, до оне према отаџбини и Богу... К. С. Луис, чувени писац *Нарнијских хроника*, у својој књизи *Четири начина љубави* наводи њене различите типове, а то су: сторги или жудња, филија или пријатељство, ерос и агапи. Агапи је хришћанска љубав за коју тврди да је једина, несребична и права. То је љубав коју је Христос донио са собом у свијет. Љубав која све непрестано мијења и преображава. Само у њој налазе свој смисао све остале врсте љубави. У њој налазимо смисао свог постојања. Или би, бар, требало тако бити.

Љубав је добра и права само као љубав у Христу. Љубав према ближњем припрема нас да више заволимо Бога. Никома ништа нисмо дужни осим да волимо једни друге. Да несребично дарујемо своју љубав свима, без обзира на то како се они односили према нама. Без ње молитва нема користи! Без ње, савјет вријеђа! Без ње, опомена шкоди и упропашћује другог који осјећа да ли га волимо или не волимо, и реагује на начин у коме нема љубави. Тајанствено ћемо зрачити њоме не само када су други присутни него и кад нису ту. Тада ће се сви сабрати око љубави као пчеле око меда.

Не треба много говорити о љубави, већ живјети њоме. У времену када је у људима љубави мало, када је она избачена из науке, вјере, умјетности, етике, политике и васпитања, морамо пробудити љубав у нашим окамењеним срцима. Сами, са нашим slabим људским силама нећемо успјети, али Христос Господ је са нама и у нама. Само вјерујмо и сумње ће нестати, уступајући мјесто животу и ријечи Сина Божијега. Ово је једини пут изласка из духовне кризе у којој се налази васцијели људски род – до сада невиђене по својој дубини и бездушности.

Оно што је једноставно, то је најдрагоцјеније. Човјек вјечито тражи радост и срећу. Само отворен ум прима мудрост, и само отворене руке примају дарове. Само отворено срце прима љубав. Зато отворимо се за њу и боримо се за њу и не бојмо се да је примимо! Дајмо јој мјеста да попуни празнину у нашем срцу и она ће отјерати све наше страхове. Од нас, онога што је наше, што смо даровали другима, само ће дјела љубави остати!

Мислим, на крају, да је љубав Божији дар, и да нас она, као и љепота, вреба са свих страна. Ја сам одабрао пут Божанске љубави. Ја сам за Божанску љубав! А Ви?

Драгомир Митровић

Богословија „Свети Петар Дабробосански“ Фоча

Ментори: проф. Неђо Никачевић

и проф. Вук Милишић

НЕПРИСТОЈНО ЗАОБИЛАЖЕЊЕ ИСТИНЕ

Дозволите ми да причам о занимању за које сам веома заинтересован. Наиме, желео бих да postanем новинар. Но, дозволите ми да поверујем да то није мач са две оштрице. Или?! Новинар, бити, или не бити, питање је сад.

У данашње време, поготово на нашим просторима, бавити се новинарством захтева огромна одрицања, у сваком погледу. Професионални новинар, што подразумева строго поштовање етичких норми, често постаје жртва, чак и у најтрагичнијем смислу. Да ли је потребно да подсећам на имена и број новинара који су убијени од 90-их, па до данас? Вреди ли напомињати да већина тих убистава никада није разјашњена?

Подједнако је опасно писати о шверцу оружја у ратном периоду, као и нпр. о пљачкама током приватизација, у периоду када није рат. Да би били бар мало безбеднији, поједини новинари постају режимски људи. Иначе, ако буду писали о афери, у којој је учествовао неко из режима, одмах ће бити етикетирани као непријатељи друштва, убачени елемент и сл. И сада постављам питање – како бити и опстати као професионални новинар, на нашим просторима, без обзира на то да ли је реч о спорту, политици, економији...

Битно је напоменути да је финансијска ситуација пропорционална моралу. Заправо, етика запада у све већу кризу како је и материјална ситуација све тежа. То се управо у великој мери одражава на новинарство. Зато се поједини новинари окрећу лакшој и боље плаћеној страни овог занимања. Они крајње непристојно заобилазе и основна питања. Једноставно, заобилазе истину. Њихов циљ је бити сензационалан, а не бити објективан. Такав начин извештавања повећава тираж, односно гледаност, када је ТВ новинарство у питању. Такво извештавање гуши етику а самим тим и професионализам. Месецима се питам – постоји ли и грам етике код новинара, који на ударној страни описује како је напасник злостављао и усмртио малолетну девојчицу. Шта је порука таквог текста? Да ли је битно повећавати тираж тако што ћемо се играти

ОГЛЕДАЛО

осећањима жртава? Опет, са друге стране, питам се ко купује те таблиодне часописе? Таблиоиди су продукт неморалног друштва, а ја не бих у те воде. Не бих да са маском ходам кроз живот. Позивам на отрежњење, на враћање суштини новинарства, на слободу говора. Надам се да смо сачували толико људскости колико нам је потребно да новинарство подигнемо на ниво изнад друштва, ма колико то захтевало пожртвовања.

На крају ћу да цитирам једног филозофа:

„Нека вас оговарају, грде, осуђују, затварају; дозволите и да вас обесе, али објавите своју мисао. То није право већ дужност, велика обавеза свих оних који имају шта да кажу, да своју мисао износе на светлост дана за опште добро.”

Истина припада свима...

Сањин Геровић

Математичка гимназија Београд

Ментор: проф. Мирјана Мићић

ЧОВЕКОВА ПЛЕМЕНИТА НАИВНОСТ

Прва наџрага 3. БЕОПС-а

Реторика није збркана галама налик дрхтавој песми, коју пева престрашено дете корачајући кроз шуму живота, са срцем миша и оковратником лава. И нико овде није позван грлат и грактав како би време до 7 минута потрошио чигром речи за којом у круг јуре сужени ушни канали. Још су Египћани питали: „Зашто вичеш ако си у праву?“. Та вика није беседа.

Човек је слободан онолико колико је способан да се заигра смислом на свој начин, али никада и људским срцем. Људска мисао је покушај игре правила у коме брзо завршиш у лавиринту сопственог распредања с почетка до краја. Најважнија је нит. Реторика је ткаља смисла од нити намера. Она нема своју музу, али има своју позу у албумима људских карактера. Реторика је тајна о моћи људског гласа који допире.

А истина је да смо предуго били тихи. У ово доба високих технологија и справа, свих могућих мултимедија, мегафона, микрофона и стоватних звучника, ипак ти треба нешто више од капута снова да би се далеко чуо. Треба ти добар глас. Али не добар тенор или добар алт. Треба ти, заправо, глас о добром. Чини се у први мах да су људи оглувели на добре вести. Чини се у први мах да су људи оглувели. А да би икада створио такав глас треба да годинама и годинама стојиш са стране и посматраш свет око, изнад и испод себе и то пре двадесет пете, пре него што помислиш да су људи оглувели, пре него што и сам оглувиш, пре него што „наивна младост“ постане још једна парола на венцима од зимзелена за испраћај свих идеала у неповрат. Али мој капут снова се драпа у прње под тежином тишине свих тих „наивних младости“, које су дозволиле да им угасе наивност. А наивност је она „безазленост голубова“, која кроти „мудрост змија“, која чува лепоту света гледаног с висине достојанства.

Не бринем се ја, свет се и без нас, а богами, и без вас, мења. Само је трик у томе да га мењамо како је нама по вољи. Нама, Наивни-

ОГЛЕДАЛО

ма. Ево на пример, ко нам је то наметнуо своје схватање света кад смо били мали да „на пролеће дрвеће облачи своје нове зелене хаљине?” Ја баш, ето, верујем да дрвеће посматра свет из земље, да корењем слуша дрхтаје тла и да жилама гледа темеље кућа, а да на пролеће, баш, ето, обува нове зелене ципеле. И макар извртала перспективу како ми је по вољи да бих видела свет који желим да гледам, радије ћу се бавити тим пресипањем из шупљег у празно. Па шта ако је илузија?! И ви сте некад веровали у бајке, а да вас сад виде, шта би вам бајке рекле? И оне су се увелико ућутале.

Ако вам је дражи пример... Школа, образовање – стварно мислим да их давно покојни генијалци нису смишљали да би од нас стварали војску истомисљеника и ходајуће енциклопедије информација. Писали су та силна писанија и датотеке мудрости само да нам дају идеју како се почиње, да нам дају слободу да мислимо и да се, као биљке пузавице, пењемо према неком свом сунцу. Али изгледа да ни мислити не може свако. Заправо, сматрам да нам је некада то свима била инстинктивна, урођена способност, а онда смо оглувели и престали да је хранимо и наша биљка пузавица, испреплетена чипком мисли, престала је да расте. А кажу да није лако против природе. Ко каже? Па видите како смо је својом глупошћу затрли! Покорили смо је сопственим оружјем, ха! 1-0 за нас, природо!

Ја одбијам да причам у микрофон, ионако нисам неки музички интерпретатор. И онда се ви запитајте који је мој сулуди, наивни план да вас све обучем у капуте снова. Како је рекао бесмртни Мика: „И ја имам чаролију, најважнију на свету – то је: видети нечије лице и чути нечији говор. И неписмени ме чују, и глуви ме читају, тактилним чулом назиру ентузијазам мог одлучног израза лица. Ја ширим своју идеју наивности својим живљењем. Живим наивно, ходам наивно, наивно перем зубе, наивно купујем хлеб и наивно се осмехујем пролазницима на улици.” И чик погодите шта! Ни један од њих није прошао, а да и наивно није поверовао да сам наивна. Та наивност је заразна, само када те једном дотакне. Е, зато се ја не бринем за нас Наивне. За ту болест лек још нису смислили. Зарази се њоме, и биће ти лек.

Када Амор напушта Психу, он јој каже: „Родићеш дете које ће, ако будеш ћутала, постати дете богова, а ако проговориш – само човека.” Беседа је откривена тајна да човек не зна да чува тајну. У томе је реторичка тајна његове племените наивности.

Татјана Токовић

Филолошка гимназија Београд

Ментор: проф. Виолета Јелечич Србољ

БЕСЕДА О СМЫСЛЕБЕСЕДЫ

Риторика – это не запутанный шум, похожий на трепетную песню, которую поёт испуганный ребёнок, шагая по лесу жизни с сердцем мыши и воротником льва. И никто сюда не пригласил голосистых и каркающих людей, чтобы они потратили семь минут, пользуясь сволчком слов, за которыми вокруг гонятся суженные слуховые проходы. Ещё египтяне задавали вопрос: «Почему кричишь, если ты прав?». Этот крик не беседа.

Человек свободен настолько, насколько он способен по-своему играть смыслом, но никогда и сердцем людей. Мысль человека – это попытка изрыть правила, в которой быстро попадёшь в лабиринт собственного раскручивания сначала до конца. Главнейшее – нить. Риторика – ткачиха смысла из нити намерений. У неё нет музыки, но есть поза, которую она приняла в альбоме человеческих характеров. Риторика – тайна о силе человеческого голоса, который достигает до всех.

Мы слишком долго были тихими. Это правда! В это время высоких технологий и устройств, всех видов мультимедиа, мегафонов, микрофонов и колонок мощностью в стоватт, тебе всё-таки нужно что-то больше, чем пальто мечтаний, чтобы твой голос стал слышимым для всех. Тебе нужен хороший голос. Но не хороший тенор или хороший альт. Тебе, на самом деле, нужен голос о добре. Сначала кажется, что люди оглохли хорошимя новостям. Сначала кажется, что люди оглохли. Если ты хочешь когда-либо сотворить такой голос, тебе надо годами стоять в стороне, смотря на мир вокруг себя, над и под собой, до твоего двадцатипятилетия, до того, как ты подумаешь, что люди оглохли, до собственной потери слуха, до того момента, когда «наивная молодость» станет очередным лозунгом на вечнозелёных венках, которые провожают все идеалы в безвозвратность. Но моё пальто мечтаний рвётся в лохмотья под тяжестью тишины всех тех «наивных молодостей», которые позволили наивности погаснуть. Именно наивность – то «простодушие голубей», которое укрощает «мудрость змей», которое хранит красоту мира, зримою высоту достоинства.

Я не боюсь, мир и без нас, но вправду и без вас меняется. Фокус в том, чтобы мы меняли его так, как нам нравится. Нам, Наивным. Вот, например, кто навязал нам своё мировоззрение, когда мы были маленькими, что «весной деревья надевают свои новые зелёные платья»? Вот по-моему, деревья смотрят на мир как раз из земли, кор-

ЗЕРКАЛО

нями слушают трепет почвы, жилами глядят на основания домов, и именно весной они обувают новые зелёные ботинки. И несмотря на то, что меняю перспективу, как мне угодно, чтобы увидеть мир таким, каким он мне нравится, я скорее буду заниматься переливанием из пустого в порожнее. Ну и что, если это иллюзия?! И вы когда-то верили в сказки, но если бы они сегодня вас увидели, что бы сказки сказали вам? Даже сказки давно замолчали.

Если вам больше нравится пример... Школа, образование – честно думаю, что их уже давно умершие гении не придумали, чтобы сотворить из нас войско единомышленников и ходячие энциклопедии информации. Они писали столько писаний и оставили сокровища мудрости, чтобы показать нам, как надо начать, чтобы дать нам свободу думать и быть лианой, которая поднимается к собственному солнцу. Но кажется, что не всякий может думать. По-моему, думать – это в прошлом была инстинктивная, врождённая способность, а потом мы оглохли, перестали её питать, и наша лиана, перепутанная кружевом мыслей, перестала расти. Говорят, что трудно бороться с природой. Кто это говорит? Ну, посмотрите как мы её своей глупостью уничтожили! Мы покорили её собственным оружием, га! 1:0 в нашу пользу, природа!

И не хочу говорить в микрофон, так как я не какой-то исполнитель музыки. И тогда вы задайтесь вопросом, какой придурковатый план, одеть вас в пальто мечтаний, я придумала. Как сказал бессмертный Мика: «У меня волшебство, главнейшее в мире – увидеть чьё-то лицо и услышать чью-то речь». И безграмотные слышат мои слова, и глухие читают мной написанное, тактильным чувством предчувствуют энтузиазм моего решительного выражения лица. Распространяю свою идею наивности тем, что я живу. Живу наивно, хожу наивно, наивно чищу зубы, наивно покупаю хлеб и наивно улыбаюсь прохожим на улице. И угадайте! Никто из прохожих не прошёл, не поверив наивнов то, что я наивна. Эта наивность заразительна, если она тебя лишь один раз тронула. Вот почему я не переживаю за нас Наивных. Ещё не придумали лекарство от этой болезни. Заразись ею, и она станет твоим спасением.

Когда Амур покидал Психею, он ей сказал: «Ты родишь ребёнка, который, если будешь молчать, станет ребёнком богов, а если скажешь лишь одно слово, станет только человеком». Беседа – это открытая тайна человеческой невозможности хранить тайну. В этом риторическая суть чрезвычайно благородной наивности человека.

Татьяна Токович

Филологическая гимназия Београд

Перевод сделала **Милица Перич**

Ментор: проф. Весна Маричич

ПОПРАВИМО ТИШИНУ

Трећа најага 3. БЕОПС-а

„Говори само ако ће то поправити тишину.” Тако је говорио Махатма Ганди. Колико вреди живот једног Србина у Републици Србији? Много мање него што у својој домовини вреди живот једног Француза или Американца! Да ли је правда за све једнака ако су припадници ОВК за убиство осамдесет Срба добили укупно сто једну годину, а Срби за „убиство” једног Француза укупно двеста четрдесет година?

Питају се „због чега смо бесни”, „тако млади, а већ пуни мржње”. Па, наравно, да смо незадовољни када живимо на маргинама! Због чега? Нечијих циљева, погрешних циљева! Називају нас хулиганима, криминалцима, омладином без икакве перспективе. Та омладина без икакве перспективе је бранила градове Србије за време мајских поплава. Та иста омладина би сутра бранила Србију пушкама и бајонетима!

Кажу да је ово демократска земља. Па нека нам онда дозволе да кажемо шта мислимо, а да заузврат не добијемо пендрек преко ребара. Контролишу сваку телевизију и намећу нам ставове! Укидају политичке емисије јер им се не свиђају питања која се постављају. Па нека ме онда неко убеди да власт не контролише медије. Продали су понос и образ за западњачке кредите, кредите које ћемо ми сутра враћати!

Ових дана су у Новом Саду приводили малолетнике због напада на локале чији су власници Албанци. У реду, поштујем то. Не треба то дозволити. Право на својину је загарантовано Уставом. Србија треба да буде правна држава! Али, шта ћемо са чињеницом да Албанци нападају, пале куће и убијају Србе на Косову свакодневно? Томе се не посвећује толика пажња?! Па се запитајте због чега је омладина бесна. Ви сте, господо политичари, криви за то!

Европска унија, НАТО пакт... Кажу: „То је будућност Србије.” Зар су тако брзо заборавили две хиљаде петсто погинулих, пет хиљада рањених, малу Милицу Ракић, гимназијалку Сању Миленковић, звук сирене, сто четрдесет шест ваздушних опасности, седамсто седамдесет четири сата проведена по склоништима,

ОГЛЕДАЛО

Миленка Павловића – хероја нашег, који је дао свој живот 4. маја '99. у борби против НАТО ескадриле, у одбрани Ваљева. Ушао је сам у борбу против шеснаест НАТО авиона, чак их и у бег натерао!

У оба светска рата Срби су били на страни победника, у оба дали огроман број живота у борби против окупатора, што значи да су то били одбрамбени ратови. Да би нас деведесетих година прогласили за „геноцидан народ“! Ја то нисам заборавио, нити ћу! Ни ви, пријатељи моји, не смете да заборавите то! Не заборавите ко сте, не заборавите шта сте, не заборавите своју историју јер итекако имате разлога да будете поносни на њу!

Будите храбри. Будите храбри и поносни као што су били преци наши! Немојте да ћутите! Ово је наша земља и наша будућност! Немојте дозволити да вас контролишу, вас и ваш живот! Јер власт је један посто, а нас је деведесет девет!

Марко Паштар

Правно биротехничка школа
„Димитрије Давидовић“ Земун
Ментор: проф. Маја Миладиновић

АКО СМО ЉУДИ, ПОНАШАЈМО СЕ ТАКО!

Читав живот посматрам свакодневице радника у овој држави, на примеру својих родитеља. Али исто тако виђам „раднике” који сами себи додељују ту титулу, али основу речи „радник” никада не практикују. Али помирио сам се са тим, колико год то тужно звучало, помирио сам се са тим да не добијамо увек оно што заслужујемо. Стварно је бизарно и мени незамисливо да су моји родитељи деведесетих година свој рад наплаћивали толико тек да имају за хлеб. Међутим, ја се искрено, најискреније надам да ће мојој деци исто тако бити чудно да су њихови баба и деда тамо неке давне две хиљаде четрнаесте године имали плате од по четрдесет хиљада динара, као дипломирани инжењери. Ја се искрено надам да идемо у правцу економског напретка, али и напретка менталитета читаве нације. Јер у противном, за нашу земљу, за Србију, будућност, даме и господо, не постоји. Наше друштво и све поједнице обликује наша власт. То су створења уздигнутија од нас „смртника”, они су као стари грчки богови Олимпа. Тако да и даље поседују оне људске особине које коче даљи напредак наше врсте.

Од малена нас окружење васпитава да будемо нормални, али хајде да се запитамо, шта је односно ко је нормалан човек? Да ли је то онај који има своју личност, своје „ЈА „? Или је то онај који мења нијансе да би се прилагодио бојама друштвених норми, норми које нам је режим наметнуо. Нажалост, у овом нашем двадесет и првом веку изгледа да је нормалан онај који се предао такозваном друштвеном моралу. Који више није предан самом себи, који се одрекао својег „ЈА”, и усвојио тврдње своје заједнице, па самим тим и пристао да буде само још једна цигла у зиду. Али зашто бисмо се чудили што сви постајемо безлични, прости, када смо ми сами такве идоле довели на власт. Наше вође, иако су можда некада давно имали идеју која би помогла напретку наше државе и народа, ту идеју и сав свој утицај на јавност су продали за шаку евра. Њихова похлепа је стала на пут њиховој визији. Њих су новац и слава идеолошки ослепели. Али, доста о ономе што није нормално, врати-

ОГЛЕДАЛО

мо се мало старим вредностима. Нормалан је онај, даме и господо, који је сам себи битан, и то му даје снагу за опстанак. Ово се можда вама чини као егоизам, али уверавам вас, да је то нешто што нас одржава свеснима, буднима и омогућава нам одбрану ако дође до каквог напада на нашу личност. Нормално је да човек живи и да ради, да ради оно што жели, оно што воли и зарађује за оне које воли. Међутим, наше друштво је толико заостало да се нама овакав живот чини као неки мит, мислите да је недостижан? Никада нисмо мислили да ћемо летети, полетели смо. Крочити на Месецу, бесмислица, слетели смо.

Е, сада, ако желимо да мењамо ствари, променићемо и уверавам вас, драги моји, живећемо. Живећемо, али за то је потребно воље, посвећености и много муке и времена. Морамо vadити земљу из свеже закопаног гроба на чијем су дну наши бивши и садашњи лидери закопавали понос наше државе. Ми ћемо копати и дању и ноћу, и по киши и мразу али све ће то бити узалудно све док је ту неко ко земљу коју ископамо упорно ногом шутира натраг у јаму. А како се решити људи који наш рад чине узалудним? Пословица, добро позната свима, нама овде је: „Боље спречити, него лечити”. Иако је сви знамо, правимо исту грешку већ више од двадесет година. Не бирамо власт која је достојна ове државе. Бирамо људе који обећавају мед и млеко без по муке, а када се појави неко ко каже: „Браћо, Срби, време је да се помучимо, да радимо и да жртвујемо много тога за бољи живот нас и наше деце”, одбацујемо га као отпадак од друштва јер не желимо да мало упрљамо руке. Пас уме да нађе одлично место за живот, а ми не можемо да уредимо наше окружење према нама. Али то само показује каква смо раса. Е као што је све на овоме свету променљиво и ми се можемо променити, можемо кориговати наше лоше особине и навике и постати бољи људи. Неће бити лако мењати своју личност, али стабло расте из корена, а не корен из стабла, тако да завиримо мало у своју срж и поштујемо себе. Тако ће нас други поштовати.

Вељко Ковачевић

Прва крагујевачка гимназија Крагујевац
Ментор: проф. Марио Бадјук
